

Леприкони (друга частина)

Казки ірландські

Але Лепрекони можуть бути дуже злими, якщо їх образити, і треба бути дуже обережним і ввічливим з ними, інакше вони помстяться і ніколи не розкриють таємницю захованого золота.

Одного разу парубок був у полі на роботі, коли побачив маленького чоловічка, не більше його долоні, який лагодив черевики під листом щавелю. І він підійшов до нього, не зводячи очей, боячись, що він зникне, а коли опинився зовсім близько, то схопив маленьку істоту, підняв її і поклав до своєї кишені.

І побіг хлопець додому так швидко, як тільки міг, і тільки-но Лепрекон опинився в нього в оселі, парубок прив'язав його залізним ланцюгом до каміну.

"А тепер скажи мені, — сказав він, — де мені знайти горщик із золотом? Скажи ж мені, де це місце, або я тебе покараю".

"Я не знаю ні про який горщик із золотом, — сказав Лепрекон, — але відпусти

мене, бо мушу я закінчити лагодити черевики."

"Тоді я примушу тебе все розповісти!"— сказав хлопець.

І розпалив він великий вогонь, поклав на нього маленького чоловічка і попик його.

"Ой, зніми мене звідси, зніми мене! — кричав Лепрекон, — і я тобі скажу. Саме там, під листом щавелю, де ти знайшов мене, і є горщик із золотом. Як викопаш його — тоді й знайдеш золото". Хлопець зрадів і побіг до дверей; але якось так сталося, що його мати саме тоді увійшла з відром парного молока, і так хлопець оспішав, що вибив відро з її рук, і все молоко розлилося на підлогу.

А коли мати побачила Лепрекона, вона дуже розлютилася і побила сина.

"Іди геть, негідник!" — скрикнула вона. "Ти не помітив молока в моїх руках, та ще і приніс нещастя в дім!"

І вигнала парубка мати з дому.

і хлопець утік, щоб знайти той листок щавелю, але повернувся він дуже сумним увечері, тому що він копав, копав і копав ледь не до середини землі, але горщика із золотом не було видно.

Тієї ж самої ночі один чоловік повертався додому з роботи, і коли він проходив повз стару фортецю, він почув голоси та сміх, і один голос сказав:

"Люди шукають горщик із золотом, але вони не знають, що він лежить на дні старого кар'єру, схований під камінням біля садового паркану. Але той, хто захоче дістати золото, повинен піти туди темної ночі о дванадцятій годині і не брати з собою дружину свою."

Тож чоловік поспішив додому і сказав своїй дружині, що піде цієї ночі, бо темна ніч тоді була, а жінка повинна залишитися вдома й стежити за ним, і не виходити з дому, доки він не повернеться. Тоді чоловік пішов в ту темну ніч один.

" Тепер, — подумала дружина, коли він пішов, — якщо я зможу дістатися туди раніше за нього, я лишу горщик із золотом собі, бо якщо він знайде золото, мені нічого

не дістанеться". І тоді вона побігла, мов вітер, доки не дійшла до каменоломні, а потім почала дуже тихо спускатися у повній темряві. Аж раптом величезний камінь опинився на її шляху, і перечепилася жінка через нього, і падала вона все вниз і вниз, поки не сягла дна, і там вона лежала і стогнала, бо зламала ногу, поки падала.

В той же час її чоловік підійшов до краю кар'єру і почав спускатися вниз, але почувши такий стогін, він злякався. "Господи, — вигукнув він, — а що це там внизу? Чи це добре, чи це зле?"

"Ой, зійди та й допоможи мені, — скрикнула жінка, — це я, твоя дружина тут, моя нога зламана, і я помру, якщо ти мені не допоможеш."

"І це і є мій горщик із золотом? — вигукнув бідолаха. — Тільки моя дружина зі зламаною ногою лежить на дні кар'єру".

І не знав він, що робити, бо ніч була така темна, що він не бачив далі свого носа. Тож розбудив чоловік сусіда, і вони разом витягли бідолашну жінку та віднесли її додому, і поклали її на ліжку. Була вона напівмертвою з переляку, і минуло багато днів, перш ніж вона стала такою, як раніше. Але с тих пір шкутильгала вона все своє життя, а люди казали, що на ній лежить прокляття Лепрекона.

Але що до горщика із золотом, то від того дня й донині ніхто з роду, батько чи син, ніколи й не дивилися навіть більше в ту сторону. Але маленький Лепрекон усе ще сидить під живоплотом й сміється з них, лагодячи черевики своїм маленьким молоточком — тік-так, тік-так, — але вони бояться його торкатися, бо тепер знають, що він може помститися.

Вупізка з книги "Ancient legends, mystic charms, and superstitions of Ireland, lady Francesca Speranza Wilde", 1887

Переклад Краснікова К.М., редактор Погребняк-Горбачова О.А